

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra VEJBRED

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 474. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889640842304/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

slie de unge Mænd, der dansede, som ikke trods Dans og Solens Hede var bleg af Forelskelse i St. Annaland.

Men der var en, som havde Mod til at sige det, og det til Kongen selv. Og det var endda kun en fattig Prins, der ikke havde mere end et Slot, som var meget gammelt, men til Gengæld saa det uhyre romantisk ud.

Han gik op ad alle Trapperne og ind til Kongen selv, dér hvor Kongen stod i sin Dagligstue.

— Giv mig St. Annaland! sagde han.

Kongen satte begge Hænder i Siden og stak sin Næse lige ind i hans Ansigt.

— Kan du føde din Kone? spurgte han.

— Ja! sagde Prinsen.

— Kan du slaa dine Fjender? spurgte Kongen.

— Jeg har ingent! sagde Prinsen.

— Jamen du faar! hvæsede Kongen.

— Saa slaar jeg dem! sagde Prinsen.

— Gør du det? sagde Kongen, . . . Misundelse, Nag, Ondskab, -- slaar du dem? Dem har aldrig nogen slaaet. Gaa din Vej og pral ikke. St. Annaland skal ikke gifte sig!

Og saa gik Prinsen, meget mere bleg end han var kommet.

Men da han var naaet midt paa den store Trappe, kom der én løbende efter ham.

Og det var St. Annaland selv.

Hun havde staaet i Dagligstuen og set sig forelsket i den blege Prins, og saa var hun smuttet efter ham. Og før han fik vendt sig og set, hvem det var, havde hun slaaet Armen om hans Hals og kysset ham.

— Du maa ikke være bedrøvet! sagde hun.

Prinsen vendte sig forundret. Men da han saa, at det var St. Annaland, slog han Armen om hende og løftede hende op til sig.